

TRIGONJA DANICA.

Katolski cerkveni list.

№ 11.

V četrtek 13. sušca.

1851.

Solze.

(Sv. Joana križana.)

Gledal znad sterne višave
Sim babilonske vodice; *)
Grenke, oh grenke solzice
So mi rosile 'z oči.

Mislil sedé sim, o Sijon!
V tvoje neskončne lepôte,
Serce kipélo milôte
V sladkim spominu na té.

Snél sim semajnice drage,
Skril se v otožno obleko,
Gosli naslónil na beko,
Dal kopernenju serec.

Upanje moje duhteče
Je za teboj omagvalo,
Rano je meni zavidalo,
Rano ljubezni gorko.

Že so mi rane skeleče
Skorej za smert kervavile,
Vender mi niso vgasile
Vroče do tebe zelje.

Nisim več čudil se tici
Smert v valovih snubeči,
Vmiral v ljubezni goreči
Sebi — sim živel le teb'.

Merjem, umiram, oživljam
Sladkiga na te spomina,
Misel na tebe edina
Smert in življenje mi je.

Tujcov veselje v tujim
Se mi je serce kalilo:
Cuti jih mika slovalo
Sijonoskih pesem lepó.

„Sijonsko pesem zapoj nam,
Vbiraj k nji gó-line glase,
Skaži, kak hvalnica vda se
Sijonska v naši dežel!“

„V Sijonu le se da pet' mi;
Njega b' neharo pozabil,
Ako bi kdo me povabil,
Takej radvanko povzét.“

Jezik, ki z njim otožujem,
V nebo se prej mi prisuši,
Ko de mi kterkrat v duši
Vgasneš, o Jeruzalem!

Sijon! če tebe zapomnim
Mem babilonska veselja,
Ti moja serčniši želja,
Tudi ti pozabi na me!

More li vriš mi veselja
Zelje do tebe zasuti?
More li god mi minuti,
De bi ne mislil na te?

Hči babilonska neblaga,
Polna, oh polna si zlega!
Blagor! spoznal ki bo Tega,
Kteri te pride strahvat.

Tebi nedolžne jemal bo.
V Kristusa skalo zasajal;
Zanj sim se jokál, zatajal:
Médnje tud mene bo djal“. J.

Edina pot v nebesa

ali

podučenje od razločkov prave katolske vere
memo drugih nekatolskih ver.

(V pogovorih med duhovnim pastirjem in vernikom.)

Spisal Peter Hieinger.

Štirinajsti pogovor.

Nauk od poslednjih reči človekovih, in od
zveze tukejšnje s cerkvijo uniga sveta.

V. Ko bi Jezus Kristus ne bil od svojih ver-
nikov vsiga tega tirjal, kar katolska cerkev storiti
ukazuje, bi res evangeljci, kakor v tistih bukvi-

*) Babilon pomeni v podobi svet in njegove minljive
nečimurnosti; Sijon in Jeruzalem pa nadze-
meljske popolnoma dobrote in veselja, ktere ne bodo
nikoli minule.

cah stoji, bolj kratko in manj pusto pot do nebes
imeli memo družih; ali je njih pot pa gotovo bližji
in varniši, je mende vender dvomiti.

D. Pot v nebesa po Jezusovim nauku ni ravno
toliko pusta in težavna, kakor si nekteri mislijo,
vonder tudi ni tako lahka in počutkam prijetna, ka-
kor bi jo drugi radi storili. Jezus je na eni strani
rekel: „Moj jarm je sladak, in moje breme je lahko;“
na drugi je pa tudi učil: „Tesne so vrata, in ozka
je pot, ktera pelje v nebesa;“ in zopet: „Kdor hoče
za menoj priti, naj zataji sam sebe, vzame svoj
križ nase, in hodi za menoj“. Ako se te besede
prav vzamejo, je gotovo pot v nebesa, ktero ka-
tolska cerkev v nebesa kaže, pred prava, kakor
pa tista silno lahka, ktero drugi uče. Vonder ni
potreba se v tem dalje muditi, sej je ves najin po-
govor to skazoval: pojdiva se na to, kar človeka
konec njegoviga življenja čaka, ali na poslednje
reči človekove.

V. Poslednje reči človekove so: smert, sodba, pekel, nebesa.

D. Smert je žalostin nasledek perviga greha, in zadene vse ljudi, ker so vsi v Adamu grešili. Za smertjo pa sodba nastopi, in sicer dvojna; ena precej po smerti, kjer je duša vsaciga človeka posebej sojena, druga pa sodnji dan, kjer bo Jezus Kristus vse ljudi, in sicer vsaciga dušo in telo sodil, potem ko bodo vsi iz grobov vstali. Luter in Calvin nista tega tajila; ali pa zdanji evangeljci še vse tako mislijo, ni razsoditi. Saj tistim novovercam, kateri poerbaniga greha spoznati nočejo, se smert ne zdi nasledek nepokoršine pervih staršev, ampak le nastopik človekove slabosti. Kako prav za prav z vero v prihodnjo sodbo pri njih stoji, se tudi ne da prav razločiti, ker v Kristusu nočejo Sinu božjiga spoznati. Tako je tudi negotovo, ali evangeljci vstajenje mesa o sodnim dnevu verujejo; saj ga ne imenujejo tiste bukvice, ko neumerjocnost duše dobro razločijo. Mende evangeljci ne vedo za besede Jezusove, in njegove moči ne spoznajo, ko je on rekel: „Pride ura in je že tukej, ko bodo vsi, kateri so v grobeh, zaslišali glas Sinu božjiga, in bodo vunkej sli ti sicer k vstajenju življenja, ti pa k vstajenju pogubljenja“. Pa veliki razločik med katolčani in evangeljci je v tem, koliko krajev za duše de je po smerti verovati.

V. Katolška cerkev uči, de po prvi sodbi gre duša v nebesa, ali v pekel, ali pa v vice. V nebesa namreč gre, ako se je v gnadi božji in vsiga greha čista od sveta ločila; v pekel pa, ako je v stanu smertniga greha svet zapustila; v vice pa, ako ima še majhine grehe nad seboj, ali se za odpušene smertne se ni dosti spokorila. Po sodnim dnevu pa ostaneta le dva kraja: nebesa, kjer se bodo pravični vekomaj veselili, in pekel, kjer bodo hudobni vekomaj terpeli.

D. Glejte Luter in Calvin, in z njima zdanji evangeljci le za dva teh krajev vediti hočejo: tretjiga, namreč vice, pa terdo tajé, in pravijo, de iz ust Jezusovih se ne da spricati. Je pa že v stari zavezi, v Makabejskih bukvah, beseda: „Dobro je za mertve moliti, de bi bili od grehov odvezani“. In Jezus sam reče od grehov v s. Duha: „Kdor v s. Duha greši, mu ne bo ne na tem, ne na prihodnjim svetu odpušeno“. Tedaj je na unim svetu še kraj, kjer se manjši grehi odpustiti zamorejo; v peklu se to ne zgodi, torej ostane tretji kraj, kterimu vice ali kraj očiševanja pravimo. Ako imena vic ni v s. pismu najti, to nič ne dé: sej cela katolška cerkev od kdaj tak kraj veruje, in za rešenje duš, ki se ondi čistijo, molitve opravlja, de bi bile popred rešene; in Florentinski in Tridentinski zbor resnico od vic ali kraja očiševanja na unim svetu spricueta. Pa tudi od druge strani se resnica od vic poterdí. V nebesa namreč nič neomadežaniga ne more, Bog pa tudi ni krivičin, de bi duše zavoljo majhnih dolgov vekomaj zavergel; ali mar njegovo usmiljenje temu ne stoji še na unim svetu odperto, kateri se je na tem svetu resnično pokoriti začel, pa je smert ga prehitela vse dokončati? Pa ni se čuditi, de je Luter vice tajil; zakaj per njem gola vera človeka opraviči, in kdor je po njegovi misli opravičen, so mu vselej vse štrafinge, tudi časne, odpušene; zatorej na unim svetu nič ne ostane očisevati. Vonder Luter in Calvin, ki sta vice tajila, sta na drugi strani učila, de pred sodnim dnevom nihče ne gre v nebesa, de tedaj tudi opravičeni zunej čakati morajo, ker bodo se le ob vstajenju mesa popolnoma posvečeni. To je nasprot s.

pismu; apostelj namreč, kolikorkrat od smerti govori, vselej pristavi, de potem imamo stanovanje v nebesih, bomo v pričo Boga prišli; sam od sebe piše: „Želim razvezan in pri Kristusu biti“. Tudi je cerkev v Lijonskim zboru razsodila, de pravični, katerim nič ne ostaja se pokoriti, precej po smerti v nebesa gredo. Mnogi Lutrovih in Kalvinovih nasledovavcov pa so začeli še večne štrafinge tajiti, in hudobni se po njih misli še tamkej spokoriti in očistiti zamorejo, tako de prav za prav bi pekla ne bilo. Kaj de evangeljci zdaj še deržé ali ne, je nekako dvomljivo, ker ne najdete v tistih bukvicah imena pekla in pogubljenja, ampak le nepokoj in trepet vesti za hudobne; in v besedi Jezusovi, ki jo bo ob sodbi hudobnim rekel, je večni oginj nalaš zamolčan. Ker Lutrovi in Kalvinovi nasledovavci zdaj to zdaj uno resnico zapusté, se še dalje bolj bližajo zdanjim nevercam, kateri ne verujejo ne nebes ne pekla, ampak mislijo de je celiga človeka s tem življenjem konec, ravno tako kakor nespametne živali. Tako vso vrednost človeške nature popolnoma zatajé!

V. Kako čudno vonder novoverci resnico pačijo, in kako se njih nauk vedno spreminja! Potem pa še nam katolčanam očitajo, de imamo tavžent znajdeb človeškiga domišljevanja, ko vonder vedno ravno tisti nauk verujemo, kakor ga je cerkev od Kristusa in apostelnov prejela. Kaj pa vonder v tistih bukvicah še od četrtega kraja za nekersene otroke stoji?

D. Veste, ta beseda zadeva na to, kar nekteri katolški učniki od temnic govore. Božja pravica namreč, pravijo nekteri katolški učniki, gotovo takih otrok, kateri so brez svetiga kersta umerli, in sami se niso nič grešili, v take štrafingene zaverže, kakoršne si drugi z lastnimi grehi zaslužijo; vonder v zveličanje, v gledanje božjiga obličja in vživanje nebeskiga veselja priti ne morejo, ker Jezus pravi: „Kdor ne bo preroben iz vode in s. Duha, ne pojde v nebesko kraljestvo“. Štrafinge takih otrok, ki večne luči gledati ne morejo zavoljo poerbaniga greha, nekteri zato temnice imenujejo, vonder s tem prav za prav ne razločijo posebniga četrtega kraja, kakor ga cerkev sploh ne razloči; in tedaj je grajanje evangeljcev tudi tukej prazno. Pomniti je pa, de cerkev sama ime temnic v molitvah za mertve po navadi na vice obrača.

V. Zdaj pa že nekoliko razumem, zakaj de evangeljci častenja in klicanja svetnikov in dobrih del za duše mertvih ne dajo veljati.

D. Jelite, vi sódite, ako bi po Lutrovim nauku pravični še v nebesih ne bili, čimu jih posebno častiti? ako bi še oni sami pred nebesi čakali, čimu na nje klicati, de bi nam pomagali? Ravno tako dalje, ako bi nobenih vic ne bilo in nobenih duš ne ondi, kaj bi pomagalo za nje kaj opravljati? Glejte tako je pri luteranih, kalvinijanih in evangeljcih z eno resnico še druga poderta. Dalje pa oni sploh med njimi, kateri so se že od sveta ločili, in med nami, kateri smo še v tem življenji, nobene posebne zaveze ne poznajo; po njih misli tudi tistim, kateri tamkej zveličanja čakajo, ni posebno mar za nas, ki še tukej popotvamo, de tedaj je gmajna ali občestvo svetnikov zlo prazna reč.

V. Po Lutrovim nauku pač ni posebno veselo živeti; nebesa so po njegovi besedi še do sodniga dneva zaperte, in med živimi in mertvimi ni nič zaveze, kakor de bi vsa ljubezin nehala; naj tiste bukvice še toliko govore, de evangeljci nebesa imajo, vonder po njih lastnim nauku, ako se še

Lutra derže, je pot v nebesa nekoliko daljši in pustejši.

D. Katolška cerkev res tudi v tem veselo-resnico obderži, ker uči, da verni na zemlji so zvezani z njimi, kateri so se od tod ločili, da tedaj družba ali gmajna se tudi na uni svet z močjo raztegne; le z njimi, kateri so večno zaverženi, vsa zveza neha, ker so tudi od Boga na vselej ločeni. Zatorej se v katoliškem nauku govori od cerkve v vojskovanji, kar so verni na zemlji, od cerkve v terpljenji, kar so duše v vicah, in od cerkve v časti in zmagi, kar so svetniki v nebesih. Je pa ta resnica od zveze tukejsne cerkve s cerkvijo uniga sveta dobro uterjena v s. pismu in v besednim izročilu, in se živo kaže v tem, da klicanje od ene na drugo stran gre, in se tudi prošnje od enih za druge godé. Že v stari zavezi v Makabejskih bukvah je najti, kako da je dobro za mertve moliti, da bi bili od grehov rešeni; in zopet, da pravični, ki so na unim svetu, za žive tukej prosijo, ker je to od višiga duhovna Obija posebej povedano. V novi zavezi apostelj govori: „Prizadeval si bom za vas po svoji smerti, da spomin (mojiga nauka) ohranite“. De je pa katolška cerkev vse čase na svetnike klicala in jih častila, da je tudi za mertve molitve opravljala, tega tudi nasprotniki ne morejo tajiti; najde se namreč to v pismih nekdanjih cerkvenih učencov in v navadah in molitvah katolške cerkve od prvih časov do zdaj spričano. Posebej je cerkev v Florentinskem in Tridentinskem zboru resnico od gmajne svetnikov ali od zveze vernih na zemlji z njimi, kateri so se od tod ločili, poterdila; greška cerkev je v tej resnici z rimsko edine misli. Pa zdrava pamet mora sama tako zvezo poterditi. Kako namreč bi tisti, kateri so se na zemlji po Jezusovi zapovedi serčno ljubili, po smerti te ljubezni tako pozabiti mogli? kako bi Bog sam, kateri je Bog in Oče vsih, naj bodo na tem ali na unim svetu, tako mejo med njimi postavil, da bi eni za druge nič več ne storili? Kar posebno častenje svetnikov zadene, kako bi njih mi ne imeli častiti, ktere Bog sam v nebesih obilno časti? Še evangeljci sami Lutra v nekaki posebni časti imajo, nikar da bi nam kaj grajali.

V. Zares bi človek že v sercu tega občutka ne mogel prenesti, da bi svetniki nič zanj ne vedili, da bi jih on ne smel klicati, da bi za duše v terpljenji tamkej nič ne mogel storiti.

D. Novoverci nam očitajo, da mi svetnike kakor bogove molimo; v tem govorjenji ne vedó, kar pri nas katolčanin vsak otrok ve, da svetnike le kakor božje prijatle častimo. Novoverci nam tudi s. mašo za mertve in posebne dobre dela za njih pomoč grajajo; ni čudo letó, ker sami cene s. maše za mertve in posebne dobre dela za njih pomoč grajajo; ni čudo letó, ker sami cene s. maše in vrednosti dobrih del ne spoznajo; katolška cerkev pa dobro ve in spozna, kaj de s. maša po Jezusovi postavi velja, in koliko da verni z Jezusam sklenjeni sprostiti zamorejo. De se z denarjem za mertve kaj plačuje, tega noben pravi katolčan ne misli; kar se za s. maše ali za druge dobre dela mertvim v pomoč da, je le kakor mili dar ali almozna vzeti, in ima le moč prošnje pa ne plačila.

V. Le spoznali naj bi novoverci pravi katolški nauk, in bi nas manj grajali.

D. Novoverci nam v zadnje tudi častenje svetinj ali ostankov od svetnikov očitajo. Ostanke od svetnikov častiti ne more biti napačno, ko Bog njih svete ude že tukej večkrat s čudeži časti, in jih

bo enkrat v nebesih poveljal. Novoverci sami ostanke od svojiga Lutra v silni časti imajo, z veliko slovesnostjo skazujejo, in nektre take reči na primero bukve, kozarce, les od drevesa, kjer je slonel, še za drag denar prodajajo, kakor so poslednje leta več zgledov dale.

V. Vidim, da nam katolčanam za grajanje in očitanje novovercev ni treba veliko prašati.

Katolčani v Georgii.

Popotnik Maurici Wagner nam pove v svojih v l. 1850 natisnjenih bukvah naslednje reči od sedanje osode katolčanov v Georgii:

Tiflis, poglavitno mesto georgijske dežele, ki je pod rusovsko oblastjo, je imelo l. 1842 nič manj kakor 26.000 duš. Cerkev je bilo tukaj 42, namreč: za gregorianske (odcepljene) Armence 23, za staroverske George 12, za Ruse 4, za Greke 2; katolški Armenci so imeli eno. Ta katolška cerkev je bila v l. 1661 od misjonarjev postavljena; znotraj je bila prav lepa; laški kapucinarji so v nji božjo službo opravljali do l. 1845. Rusovska vlada je namreč katolčanam v Georgii vse tiste pravice pustila, ki so jih pod nekdanjimi lastnimi georgskimi kralji imeli, ali spomladi 1845 so bili ti duhovni po cesarskim povelji naenkrat iz dežele odpravljeni. Ravno tako se je godilo njih tovaršem v krajih Gori in Kutais.

Gori ima 3400 prebivavcov, ki so večidel Armenci, kterih se veliko katolške vere derži. Laški kapucinarji so tam per ljudeh veliko veljali zavoljo svoje pobožnosti in ponižnosti, še bolj pa zavoljo dobrot, ki so jih ljudem skazovali. De so zamogli te deliti, jim je propaganda v Rimu in francoska misijonska družba z dnarmi pomagala. Nikoli ni bilo slišati, da bi se bili ti patri kaj v politiške reči vtikovali. Tudi ni rusovska vlada nič iskala tolike ojstrosti do tih ptujih duhovnov popeljšati. Ti patri so bili tukaj napravili cerkev, bolnišnico in šolo, v kateri so se otroci razun svojiga tudi laškiga jezika učili.

V Kutaisu, pravi Wagner, sim najdel per kapucinarjih lepo zalogo bukev (biblioteko), ne le armenskih in laških, ampak tudi francoskih, postavim Bosueta, Masiljona itd. Zadnje čase je bilo tim miniham skorej nemogoče bukev iz Laškiga dobiti. Iz Rima jih je bilo tje več poslanih, bile so čisto bogoslovne. Rusovski colniški vradniki so se opirali na mnoge vzroke, zakaj de jih ne pustijo miniham v roke priti; skrivej so pa klostru sporočevali, da hočejo bukve tudi brez cenzure (pregledovanja) dati, če se jim za vsak zvezik srebreni rubel (tolar) plača. Ker kloster ni premogel dnarjev za tako podkupovanje, so bukve ostale v rokah rusovskih colnarjev (douanierov). V Kutaisu in v njegovi okolici živi čez 800 katolčanov. Z nar večji ojstrostjo je zdaj katoliškim duhovnam prepovedano v Transkavkazii kteriga človeka h katolški veri spreobrniti. En kapucinar mi je pravil, da bi ne bilo težko, veliko ajdovskih in mahomedanskih rodov v Kavkaških gorah spreobrniti, ako bi misjonarji popolnoma prostost imeli; Suaneti in Abhazi, ki so se večidel ajdje, so se bili obilno oglasili, da bi v Kutaiskim klostru sv. kerst prejeli; ali njih prošnje niso smele biti uslišane. Gorje je namreč vsakimu duhovnu, ki bi se prederzal kakiga malikovavca v katoliškiga kristjana spreobrniti; on bo namreč odpeljan v strašno Si-

birio. Le h starovercam prestopiti je ajdam in mahomedancam perpušeno. — Vidil sim v klostru mladiga Armenca posebno dobrih talentov. Namenjen je bil, de bi se v propagandi v Rimu dalej učil in se vredniga misjonarja storil. Silno je ta mladenec hrepnel v Rim priti; ali vlada mu ni dala poveljenja, de bi se bil na pot podal. Že takrat se je bilo bati preganjanja in stiskanja, in to je kmalo potlej perslo: 1. (13.) prosenca 1845 so bili katolški duhovni tebi nič meni nič čez mejo na turško zemljo siloma spravljani. Zakaj! družiga uzroka ni najti, kakor doverseno (absolut) neterpljivost do katolške cerkve, kjer politika terpljivosti ne podpira, — in nasitjenje lakomnosti rusovskih vradnikov s konfiscirano lastino katolških misjonarjev.

(Sion Nr. 125 l. 1850).

Razgled po kersanskim svetu.

Francozovski poslanec na Kitajskim Forth Rouen se je zavoljo bolehnosti zopet na Francosko vernil. Kar je tam storil, pokaže, de je zvest sin katolško cerkve. Njegova veljavno-t je marsikako preganjanje kristjanov ubranila; po očetovsko se je za misjonarje potegval; po njegovim perzadevanji je Kouei-Theonski apostolski namestnik vse vradno vzeto misijonsko blago nazaj dobil, in mu je še poveljeno bilo katolško cerkev zidati z napisami. Cerkev praviga Boga. Oskerboval je hišo svetiga detinstva na otoku Hong-Kong. Dve leti po tem, ko je bila vstanovljena, se je že 400 otrok nevernih staršev po kersansko zredilo.

Dublinski vikši škof Murraj je pastirsk list na svitlo dal, v katerim od naredb, ki katolicanam perté, oestro govori, ter vernim molitev perporočá, de bi Bog vladarstvo razsvetlil in ga s pravičnim duham navdal. Njegova beseda je še Russella k veči krotkosti perpravila, kar je v spodnji zbornici sam spoznal, ker je rekel, de je perpravljen, o-novano postavo v oziru častnih imen nekoliko prenarediti v odvernjenje sleherniga strahu pred vtikanjem vladije v znotranje zadeve katolicanov.

Tudi na Francoskim se škofje za svobodo božje besede in za prvotne pravice, ki jih ima katolška cerkev do podučevanja ljudstva, serčno in resno potegujejo. Parisko vesoljno učiliše je hotlo zopet svojo sužnost vpeljati. Ali Langreški škof je umno tistih nevarnost opomnil, ki se jih je iz tega prevzetniga obnašanja učiliša bati. Podpirali so ga katolški dnevniki, posebno „Ami de la Religion“ in „Univers“, in več svobodnih učiliš se tem postavam protivnim naredbam premogočnih Pariskih učencikov ni hotlo podvreči. Zdajni minister uka Giraud bolj skerbi, de se postava 15. suseca 1850 spolnuje.

V Rimu je hiša, v kateri je nekdaž sv. Franciška Romanska prebivala; v začetku tega stoletja se je pa ta hiša v stanovanje za tiste spremenila, ki se duhovnih vaj vdeležiti hočejo. Ko so bili zdanji papež v letu 1825 predsednik apostolskiga prenočevališa svetiga Mihela, so večkrat vodja teh duhovnih vaj bili in so madosi besedo božjo oznanovali. Ko so leta 1840 v Rim persli po kardinalski klobuk, so mladenecem zakrament svetiga rešnjiga Telesa delili. Tudi 30. prosenca t. l., ko je 50 otrok v tej hiši duhovne vaje v perpravo za prvo sveto obhajilo končalo, so sveti Oče k njim persli, in so nje in veliko drugih Anglezov in Francozov sami obhajali. Po svetim opraviu so se vse

pricujoče ginljivo opominovali in spodbudovali, kakor je prilika bila dala.

Avstrijansko. Videnski dennik piše: „Kolikor iz zanesljivih virov vemo, je avstrijanska vlada v Carjigrad poslala pismo, ktero meri na potrebo, turške punte ob avstrijanskih mejah naglo udušiti, in vpraša se, če so pomočki, ki jih ima turška vlada, dovoljni, te spore potlačiti. Imenovani dopis tudi v misel vzame žalostno stanje kristjanov po spertih krajih.“

— Potepenimu časniku „Urchristenthum“ v nemškim Gradcu je tudi blezo začelo klenkati. Zavoljo nekkih spisov, v katerih katolško vero gerdi in zaničuje, je bila e. k. pozornija (policija) prisiljena, list od 22. sečna odvzeti, in to reč tiskarni sodbi zročiti, ktera je odvzetje pravično spoznala ter preiskanje spisovavca, vrednika, izdajavca, zakladavca, tiskarskiga vredovavca in raznašavca zaukazala.

Iz Sarajeva. Večkrat se sliši, kako kersansko-katolški duhovni v Bosni in družih ondi obmejnih krajih celó pri Turkih veliko zaupanje imajo, ktero narveč od t. d. izvira, de oni zares v pravi kersanski nesamopridni ljubezni do bližnjiga živé in nič družiga ne išejo, kakor časno in večno srečo svojiga bližnjiga. Drugač je z našimi brati Greki, kateri so v veri od nas odločeni; njih pastirji so k večjemu delu samopridni in drugim strastim vdani, torej tudi pri turški vladni nimajo zaupanja. Nov dokaz tega je, de greški škof v Mostaru, kateri je persel, vikšimu vojvodu (seraskieru) se poklonit, ter mu svojo vdanost skazat, od vezira Haireddin-pašata še pred-nj ni bil pušen, ker on svoje podložne vernike veliko hujši stiska, kot sami Turki. Take djanja, katerih je sila *), naj bi bil spisavec „Iskrie“ dobro pretehtal, potlej bi bil manj hvalil izhodnjo ločeno, in bolje cenil rimsko-katolško cerkev in njeniga poglavarja. Kar neki protestanski pastor piše od protestantov, velja mutatis mutandis po poslednjih besedah tudi od mnogo nezedinjenih Grekov. Jürgens namreč piše v „Hanov. Ztg.“: „Der freie Protestant ist auch frei von Vorurtheilen gegen den Katholiken und Ultramontanen, und viele protestantische Köpfe stecken voll von Vorurtheilen dieser Art.“

Stockerau. Preteklo leto je nekimu delavcu brun obe nogi odbil, kateri je s sv. zakramenti previden čez tri dni umerl. Imel je pa pred smertjo to tolažbo, de je njegova žena s štirimi otroci pomočnika v grofu Mavricju Fries-u našla, kateri ji je, nesrečo zvedivši, precej 100 gold. postal, in bolniške stroške na se vzel. Ta blagoselčni mož, poprej krivoverc reformirane ločine, je z J. E. Veithovimi pridigami in spisi resnice prepričan in spodbujen v katolško cerkev stopil.

Ljubljana. Gospod Andrej Uršič, Košanski fajmošter, kiso v pokoji živeli, so 24. svečana umerli.

Milostl. knezo-škof so gosp. Matiju Vertovcu, fajmoštru v Šent-Vidu pri Vipavi, na njih prošnjo, v pokoj iti, 26. svečana dovolili.

Darila za čast. misijonarja g. Dr. Ignacija Knoblerja.

Od poprej . . .	233 gld. 14 kr.
Helena Pohar iz Nakliga	5 „ — „
Gosp. Aleš Jerala, fajm. v Horjulu . . .	1 „ — „
Skupej . . .	239 gld. 14 kr.

*) Glej tudi „Ljubljanski Časnik“ 18. št. dopis iz Bulgarskiga.